

Věc T-294/04

Internationaler Hilfsfonds eV

v.

Komise Evropských společenství

„Mimosmluvní odpovědnost – Náhrada nákladů spojených s řízeními před
Evropským veřejným ochráncem práv – Zjevně neopodstatněná žaloba“

Usnesení Soudu (třetího senátu) ze dne 11. července 2005 II - 2722

Shrnutí usnesení

1. *Řízení – Návrh na zahájení řízení – Formální požadavky – Určení předmětu sporu – Stručný popis uplatňovaných žalobních důvodů – Žaloba na náhradu škody způsobené orgánem Společenství*

[Statut Soudního dvora, čl. 21 první pododstavec a čl. 53 první pododstavec; jednací řád Soudu, čl. 44 odst. 1 písm. c)]

2. *Evropský veřejný ochránce práv – Alternativní procesní prostředek k žalobě před soudy Společenství – Nemožnost využít oba prostředky paralelně – Posouzení vhodnosti stížnosti k veřejnému ochránci práv příslušející občanovi*

(Článek 195 odst. 1 ES; statut evropského veřejného ochránce práv, čl. 2 odst. 6 a 7)

3. *Žaloba na náhradu škody – Předmět – Návrh na náhradu škody tvořené náklady na advokáta vynaloženými před veřejným ochráncem práv – Nenahraditelné náklady řízení – Zjevně neopodstatněná žaloba*

[Článek 235 ES; jednací řád Soudu, článek 90 a čl. 91 písm. b)]

1. Podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, který je použitelný pro Soud na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Soudu musí všechny žaloby obsahovat předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Toto sdělení musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnilo žalované připravit si svoji obranu a Soudu rozhodnout o žalobě, případně bez dalších informací na její podporu. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je třeba pro to, aby byla žaloba přípustná, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na kterých je založena, vyplývaly, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby.

orgánem Společenství obsahovat prvky, které umožní určit jednání, které žalobce orgánem vytýká, důvody, proč se domnívá, že existuje příčinná souvislost mezi jednáním a škodou, o které tvrdí, že ji utrpěl, jakož i povahu a rozsah této škody.

(viz body 23–24)

2. Prostřednictvím orgánu Evropského veřejného ochránce práv poskytla Smlouva občanům Unie alternativní prostředek k procesnímu prostředku před soudy Společenství za účelem obrany jejich zájmů. Tento alternativní mimosoudní prostředek odpovídá zvláštním kritériím a nemá nutně stejný cíl, jako má soudní žaloba. Mimoto, jak vyplývá z čl. 195 odst. 1 ES a z čl. 2 odst. 6 a odst. 7 rozhodnutí 94/262 o pravidlech a obecných podmínkách

Aby byly tyto požadavky splněny, musí žaloba směřující k náhradě škody způsobené

pro výkon funkce veřejného ochránce práv, tyto dva prostředky nemohou být využity paralelně. Pokud totiž stížnostmi předloženými Evropskému veřejnému ochránci práv není dotčen běh lhůt pro podání kasačních opravných prostředků k soudům Společenství, Evropský veřejný ochránce práv musí nicméně ukončit svoje zkoumání a prohlásit stížnost za nepřipustnou, pokud dotčený občan současně podal žalobu k soudu Společenství týkající se stejných skutečností. Je tedy na občanovi, aby posoudil, který z těchto dvou dostupných prostředků je způsobilý lépe posloužit jeho zájmům.

V tomto ohledu náklady vynaložené v řízeních před Evropským veřejným ochráncem práv, a konkrétně pak náklady na advokáta, nemohou být považovány za nutné výdaje ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Na rozdíl od řízení zahájených u soudů Společenství je totiž řízení zahájené před Evropským veřejným ochráncem práv koncipováno tak, aby nebylo nutné obrátit se na advokáta. Postačuje tedy ve stížnosti uvést skutečnosti, ale není nutné právně argumentovat. Za těchto okolností svobodná volba občana nechat se zastoupit advokátem v rámci řízení před Evropským veřejným ochráncem práv znamená, že je povinen nést osobně příslušné náklady.

(viz body 47–48)

3. Z článku 91 písm. b) jednacího řádu Soudu vyplývá, že nahraditelné náklady jsou omezeny jednak na ty, které jsou vynaloženy pro účely řízení před Soudem, a jednak na ty, které byly nutné za tímto účelem. Za „řízení“ považuje článek 91 uvedeného řádu pouze řízení před Soudem s vyloučením fáze, která mu předchází.

Pokud tyto náklady tedy nejsou nahraditelnými náklady ve smyslu uvedeného čl. 91 písm. b) jednacího řádu Soudu, nejsou nahraditelné z titulu náhrady škody v rámci žaloby na náhradu škody.

(viz body 50, 52, 55)